

A Szamuely utódokhoz

– lábjegyzet, csizmaszaggal –

Glóbuszt újra felosztó stáb, te mohón ne reméljed,
szép örököd leled abban, hogy kihalunk, öl a mérge.
Védőangyali karddal sújt le az Úr, meg azért üt,
éltet az éteriből a ragályos serke továbbra tetűt,
mert a kalitba e banda becsalta a békegalambot,
génhamisított zöld olajággal gyötrik a csőrét
nyársfelelősök, a jel-madarat, kibelevve a pőrét,
– elterelésül a bérkurafik falsra verik a harangot –,
önhaszonért kiötölt, hevenagy, csatasütte-pirosra
átsütik, mint Lőrincet, a Szentet a roston, Dózsa-trón-tűzű rácson,
talpuk soha nem taposott csupaszon, igazság-próba parázson,
mely kommunista vörösbe megy át, amiként Auróra,
kannibalizmus e biznisz, s nem viszolyog lacikonyha.
Légyen bőven elég pecsenyés helyeken imitálva a pozsga?
S mert nem tűr tabukat, rá se hederít a tilosra,
dobna gyehenna tüzére, sorsunk fordulhat-e jobbra?
Ők a heveny, globalista mutánsok, korcs liberálisok mind,
és minket egymásra úszítanak, a káini én sose lomha.
Másságuk mit akar? Bádog az ég, hova tűnt a napóra?
Nyelvük, az ingyenc, farpofa-öble-iszapba nyalint.

*

Mímeli, szívügye-zsold kreatúra: mi ránk tör, a dögvész,
nemzeti Judást játszani, csepűragóknak ez adja a rangot,
brutálisan elszánt butaságuk, akárcsak a vasbot,
lámpavasért lihegő, pöceszája-lehű kommün-gyülelész
csürhe tolong, amiért az utcára kirajzik, s véli, hogy tüntet,
népirtás a javából, emberiség elleni büntett.
Összeültek efféle ügyekben a „jurópi” atyák valaha?
Költői a kérdés, klasszika kulissza felel rá: ha-ha-ha!
Nincs mutató, az időtök örök úrszemete elszabadulva kering,
lassan már se az Isten, se az ördög megtérni nem int.
Túszul ejtve az emberiség, önválságdíjra is unva legyint.
Elfogadni, mi kifakítja a lelket: hogy semmi se szent,
hirdeti híg táperezű, trágyagerincű regiment,
és akiket nyűként tenyészni a nemzeti testbe lövelltek,
állhatatos akarattal magyarelleni kártékonyagra neveltek.
Házalnak a honnal, a hittel, soha nem fáradva kufárkodnak,
s kéznél az örökség: akasztani készek, akár ma vagy holnap,
vajh mit sugalmaz eme trágár belhoni künnlap?

*

Híreld, ha mered, dalnok, s törve leled meg a lantod,
 történelmi idő jöhet-é még megreparálni?
 Belharcokba taszítanak, elkótyavetyélik a hantod,
 kapsz-e még egyszer esélyt a gátra kiállni?
 Génhiba, bűn s a vakítás, üznek a törzsi gyilokra,
 szánnak az esküszegéshez elég vérségi birokra;
 ránk, mikor őket öldöklés nyers ösztöke-ösztone hajtja,
 akkorra hull le az álarc, agyament, elfajzott, fura fajta.
 Céljuk: gárgyuljon, tudatát kómába veszejtse a pórnép.
 Mind galandférgek ezek, megannyi élveteg, bélpoklos zabagép.
 Rendre lehányják a családiasan körülült ünnepi asztalt,
 nem lehet rejtély, rajongva a népünk közülük senkit se marasztalt.
 Nem csak, mert se a testük, se a lelkük messze nem ép,
 gondolatuknak szaga van, komiszabb tán, mint az ürülék.

*

Nem távoli tőlünk, eszement szilajoktól, a harc,
 talpon maradtunk csak azért is, ez időig akadt ok,
 ezredévnyi tusák emelik jogerőre a juszt, soha nem a sarc,
 néha szerencse, ha bátrak döntenek, amikor kell, nem hezitáló okosok.
 Úgy, amiképpen a Szentírás előtti korokban, avagy ma,
 pusztító mindennapi kozmikus ellenerő, ami dogma.
 Névleg a nevünkben, érdeketek, ti ástok ki csatabárdot,
 nem évül el immár, ki az ártatlan, és ki az álnok!
 Agg nyugati, fonnyadt csecsről keleti tejure ki vágyott?
 Nem habzik a szánk, de követeljük, Európából valamicske nekünk is jár:
 Nándorfehérvári harangszó, kereszténység pajzsa, sekélyes szólam töletek immár.
 Rendre galádul nem rabolhatjátok meg az álmot,
 mércétek kettősen egyfelőli, s látástok nem azért tétova, amiért kancsít,
 horgos nyelvetek tákolni torz tudatot, negédes szókból készíti a csalit.
 S bárki bármily időben sulykolhatja, reménykedem benne, hiába,
 többé nem lesz ez a nép ennyire bús buta, kába,
 önként rabosítva magát, a kalitba dalolni újra beszáll,
 átrepülni, hiszi, képes, morzsányi, csökkent, semmi kis árnyát,
 ám totyogásra, ha futja, öröm, mert véglegesen lemetélik a szárnyát.

*

Hitványak vagytok, ám fineszes fickók, bicegő lóra
 nálatok nincs fogadás, meglesitek, hol akad még egy favorit,
 nem-tiszta éllovasával, ki az áhított célba csak bevirít,
 harsabban tudna nyeríteni esküt a múltivalóra?
 Mániaként miért mindig a miénk a keserves önostorozás?
 Véresre serkentett hátunk ne legyen borzadályos imázis,
 zenghetnének a dicsét ama főnixi hamuhalma-madárnak,
 hogy nőhetnek föl üszökből magasba vivő szárnyak.
 Gyónatlan bűnötökért nem buzgólkodik önszorgalmún a korbács.
 Fáktól nem azért rácsos az erdő, hogy a vadonból ki ne láss!
 Mert mindig a nemzeti hullásról szól a rege, a legenda, a fáma?
 Lech mezeje, Muhi-puszta, Mohács és Trianon több mint mécsesi fény!
 Mintha eleve elrendelés volna a fátumi dráma.

Lél kürtszava '56-ig ért, hogy megrendüljön az önkény.
 Ennyi büntudatot, fájdalomkéjt Sade márki se kínál, ebben ő elegáns,
 mint egy ávós, tudta, mennyi verés kell a gyönyörhöz, s ne legyen mégse flagelláns.
 Ám sorsra rendelt népünkre ki mert emelni kezét?
 Hányféle titkos, gennyteli góc gyülemlik ezernyi alakban?
 Pénznek szaga nincs, van azért annyi, mi nyomra vezet.
 Nem lélekszám, ami számít, nyomatéku a latban,
 tonnákkal földbe rogyasztó hatalom 21 grammnyi súlyával a lélek
 Trianont követőn, nem nyugszik, moccanva feléled.
 Szent Koronánk delelése után szentült le az Ósnap,
 Napkorona, bűnösen földbe temetve, a mennyei pályán,
 mégis, fényes csóvával az önmagát-kijelentőn megjelenítő Akarat,
 benne-rekedt ragyogások feszítő özöne mely irányba mutat:
 arra tán, „ott, ahol zúg az a négy folyó”, néma erőként habokon?
 Felkiáltójelként tornyulnak föl onnan, hol hármas a halom,
 Mátra, a Tátra, a Fáttra lehetne akár,
 képzelt vágyakat nem korlátozhatja semmi határ.

*

Bár irgalmatlan az Úr mivelünk, innen a mostoha sorsunk?
 Ostorütésként égette belénk a NEM, NEM, SOHA! múltunk.
 Elhagyott régi tudásunk, feledtünk kötelékben, egymásra számítva repülni?
 Ám a magyarral a nagy Istennek, előtte időknél, megvan a terve,
 nem kötelesség oldala mellé vértanúságért tülekedve odaülni.
 Hányszor égtünk magas hőfokon iciri-piciri lánggra tekerve?
 Tán jobb Gondviselésre, ha futná, nem tartana eddig a balsors?
 Nem volna szabad zsarolni, Kegyes Úr, a hitehű, maga-túsz Jóbot.
 Perc meginog, kiszakadva agyunknak már hevesen gyors,
 száguld, rá se tekint a ganéra, amit hátrahagyott.
 Szép szándékúnak lenni hogyan, ha rézkígyóvá lesz a mózesi bot?
 Biztos, hogy e Föld nekünk emígyen felel meg örökre?
 Nincs béke veletek, jobb, ha ölelés helyett magunk is ölünk?
 Kapjunk kaszára, kapára, vellára, csülökre, ökölre?
 Mert hitványaitok a létünk orcátlanul, két pofára elélik előlünk.

*

Többlet, előny, hozadék, mi kezetek közelébe került, lesz nemzeti mínusz,
 fertőzitek kitartón a planétát, a Covid most, hajdan a tífusz.
 Tiltástok nem évül: talentumával a népünk kitűnni ne tudjon,
 föl ne figyeljen ránk a világ, arra ügyeltek nagyon ám,
 légyen olimpia az, világmustra rendezése akár,
 árok, ahol sose volt, kellett némi lökés, a magyar szakadékba ugorjon,
 Hunnia nem honotok, csak banklerakat, vélt hitbizomány.
 Néktek ami tervszerű harács-gazdagodás, az nekünk tetemes kár.
 Söpredelemnek hars szószólói ti vagytok: dőljön romba az ország.
 Mindenhatót játsztok a pénzzel, volnátok születés meg a gyász?
 Szorgos Szamuely utódok, mitévők lesztek, ha elfogynak a robotra fogott szolgák?
 Meddig tart az idő, hogy megúsztok mindent, s mindig bandátok a nyerő aduász?

Pomáz, 2022. október